

Lov og Evangelium

Nr. 1

JANUAR 2013

49. årgang



Foto: Ingeborg Naess

«Tenk på din skaper i din ungdoms dager, før
de onde dagene kommer.» Pred 12:1

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Redaksjonsnemnda ved
redaktør Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfesnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås,
Følstadvegen 135, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød,
Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke.
Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 22 26193
E-post: bibelskolen@nll.no

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96 / 995 09 060

INTERNETT: www.nll.no

Morsdag

«Glemmer vel en kvinne sitt diende barn, så hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn? Om også de glemmer, så glemmer ikke jeg deg.»

Jes 49:15

Israels barn klaget i sin nød. De trodde at Herren hadde forlatt dem og glemt dem for alltid. Selv hadde de glemt sin skaper og forlatt ham. Nå var de i fangenskap i Babel, og det syntes som det aldri ville ta slutt. Da ble profeten Jesaja sendt til dem med disse ordene: «Glemmer vel en kvinne sitt diende barn...»

Morskjærligheten er sterk. Lykkelig er den som har erfart mors omsorg. Jeg husker godt da jeg var mindre, hvor skuffet jeg var dersom det hendte at mor ikke var der når jeg kom hjem. For en velsignelse det er å ha en mor – og en far – som bryr seg om sine barn!

Men nøden og fortvilelsen kan bli så stor at selv en mor kan svikte. Foreldre står under et veldig press i dag. Tidsånden er sterk. Synet på heimen og mors og fars kall har endret seg.

Til deg som ikke har et hjem, eller som har sviktet eller er blitt sviktet, vil jeg si: Du skal vite at Guds kjærlighet er enda større. Den er fullkommen. *Han* kan aldri glemme sitt barn. Du har vel ikke glemt ham?

La «morsdagen» (10. februar) bli til en hyldest for mor og en takk til Gud for hans velsignelse over hjemmet!

Ingar Gangås

Mor – kom hjem – kom hjem!

Av Asbjørn Aavik

Trettenåringen Lin satt og strevde med en tegning, en tegning i farger av mor. Det ene arket etter det andre krøllet han sammen i sin lille neve og kastet på golvet. Mor var mye vakrere, høyere og sterkere enn noen av de tegningene han laget.

Endelig, etter nesten tre timer over arkene, syntes han det hadde lyktes så noenlunde. Han festet bildet på veggen og ropte inn den yngre søsteren sin. Fant så litt av en nepe på kjøkkenet. Denne skar gutten til og stakk en røkelsesstikke nedi. Tente den og skjøv nepa bort til bildet. Så knelte de to barna på golvet og ropte opp mot bildet med de sterke fargene:

– Mor, mor – kom hjem, kom hjem, kom hjem, kom hjem til oss igjen! Gråten tok de små. Tårene trillet. De dryppet og dryppet ned på et skittent, hardtrampet jordgolv i Taipeis slumstrøk. Og mens røkelsesstikken glødet ned tomme for tomme, ropte de to

barna seg hese i sin nød og lengsel etter mor.

For mor var reist fra dem. Far var blitt dårlig og kunne ikke klare arbeidet sitt. Det var ikke blitt noen penger til mat eller klær, heller ikke til skolegang for de to små barna. Ikke noe til husleie heller, og nå ville huseieren jage dem ut av det ene rommet de hadde.

Så fortvilet var moren at hun stakk av en natt, og ingen visste hvor hun var. Og da gjorde nøden for alvor sitt inntog i det lille hjemmet. Faren greide til sist å komme seg ut på arbeid, slik at barna i det minste kunne få litt mat. Men mette ble ingen av dem noen dag. Og trusselen fra huseieren hang over hodene deres.

Skitten, mager og sulten gikk trettenåringen Lin til skolen. Man tok ham for en 8-9-åring, så mager, hulkinnet og liten av vekst var han. Det lille faren kunne skrape sammen, ble ikke til vekst for barnet. På skolen

Innhold, januar 2013

Morsdag. Av Ingar Gangås	side 2
Mor – kom hjem – kom hjem! Av Asbjørn Aavik	side 3
Guds ord i hjemmet. Intervju med Øivind Andersen	side 6
Råd for hjemmet. Av Carl Fr. Wisløff	side 9
Er flørting uskyldig moro? Av Per Bergene Holm	side 11
Formaningene. Av Carl Fr. Wisløff	side 12
Omvending og kristeleg vandel. Av Ragnar Opstad	side 13
Forløsningen i Kristus Jesus. Av Ingar Gangås	side 16
Arrangement 2013.	side 19
Hva gjorde du? Av Erling Ruud	side 20

gråt han, og fikk skjenn av læreren. Hjemme gråt han, og fikk spark av faren. Lille Lin var aldri mett, og han lengtet så forferdelig etter mor.

Da hendte det en dag på vei hjem fra skolen at en kamerat fortalte Lin at den store avisen hadde satt opp en konkurranse om den beste tegningen av mor. «Den store avisen», sa gutten igjen. Han var fra et bedre hjem hvor de hadde råd til å holde hovedstadens store dagsavis.

Hele resten av dagen gikk lille Lin og tenkte på dette: En tegning av mor – til avisen. Og så kunne en få premie, hadde kameraten sagt. I en eske under senga hadde han en del småmynter, som han hadde spart i løpet av et års tid – noen få kroner. Han tok noen av dem og gikk av sted for å få tak i avisen med den store nyheten. Resten av pengene gikk med til papir, blyant og farger. Og så tok han fatt på den veldige oppgaven – en tegning av mor.

Da røkelsesstikken var brent ned, tok Linguttens tegningen ned fra veggen, brettet den sammen og puttet den i en konvolutt, sammen med et brev til avisen:

«Vær så snill og finn moren min. jeg vet ikke hvor hun er. Selv om hun

har reist fra oss, vil jeg aldri reise fra henne når jeg blir stor. Da skal jeg tjene penger, så far kan kjøpe medisiner og bli frisk igjen, og søstrene mine få nye klær. Og så skal jeg kjøpe mye ris, kjøtt og grønnsaker så vi alle kan få spise oss mette. Kjære – finn mor for meg!!!»

Hele redaksjonen i den store avisen ble grepet av brevet fra unge Lin og barnetegningen av moren hans. For i guttens sinn var moren blitt til en stor og fin dame, så han hadde ikke tegnet henne i de fattigste klærne hennes. I guttesinnet hadde mor krøller etter siste mote og fin, ny kåpe av silke med store, røde knapper. For Linguttens var bare tolv år etter vår tidsregning. I Kina regner man nemlig at barna er et år når de blir født.

Da var det at alle menneskene i avisen, fra sjefredaktøren til yngstemann ble enige om at de skulle finne moren til Lin, koste hva det koste ville. Politi og hjelpeorganisasjoner ble grepet av guttens brev og tegning. Det smittet over hele hovedstaden, for det var noe så menneskelig og tragisk over det hele. Et nødrops fra slummen. En gutt som ikke fikk spise seg mett. Et hjem hvor ingen vasket klær, gjorde rent eller tenkte på at barna skulle vokse – at de trengte litt solskinn og litt kjærlighet.

For i Linguttens brev stod det også: «Vinner jeg første pris i denne konkurransen og får 30 pakker med tørrfisk, skal far få 10 av dem for å få igjen helsen. De 20 skal de to søstrene mine få til risgrøten om morgenen. De gråter nemlig hver morgen når de må

Ungdomsleir

21.-24. februar

Hermanstølen i Valdres

Taler: Erik Asdahl

Info og påmelding: Reidar Heian

Tlf. 33 44 14 19/ 414 95 526

spise grøten uten den. For de kjenner duften fra naborommet hvor moren steker den deilige tørrfisk som barna får til frokost.

Og moren ble funnet.

Hun hadde tatt seg tjeneste i et velstandshjem i en forstad til hovedstaden Taipei. Det var herren i huset hvor moren tjente som begynte å tenke. Selv om guttens idealtegning av moren sin ikke lignet det minste på hushjelpen i hans hus, ble han interessert. Hun hette jo Lin, og de hadde i grunnen aldri fått rede på hennes familieforhold.

Mannen tok avisen og gikk ut på kjøkkenet til henne. Nei, tegningen var nok mye vakrere enn originalen, men allikevel. Gutten hadde undertegnet bildet «Lin-en-tah». Det var hans fulle navn. Og mannen rakte henne avisen. Kvinnen så de litt dårlig skrevne, skeive tegnene og kjente sønnens skrift igjen. Hun brast i gråt og falt sammen på en kjøkkenstol. «Moren min» stod det øverst med litt større, men like skeive tegn.

Den samme dagen kjørte den rike mannen sammen med representanter for avisen moren tilbake til slummen til møte med gutten og søstrene. Og den fine herren gråt der inne i det lave, skitne rommet da unge Lin slo armene om moren sin og ikke ville slippe henne igjen. Avisfolkene gråt, for det hele var så rørende – disse magre guttehendene omkring moren som kom tilbake, en mor som en ond verden hadde gjort bitter og hard, som omskapt i stein.

Linguttens tragiske adskillelse og lykkelige gjenforening med moren sin,

Møtekalender

Januar

18.-20.	Nærbø Martin Fjære
19.-20.	Askim Sigbjørn Agnalt
23.-27.	Bangsund Per Bergene Holm
25.-27.	Fossnes Immanuel Fuglsang

satte i gang noe merkelig her i Taipei. Det var like før morsdagen, som her ute var 9. mai det året, at Lin fikk igjen moren sin. Og så hendte det at skolemyndighetene i Taipei satte i gang en tegnekonkurranse i alle folkeskolene i byen. Oppgaven var: «Min mor». Alle fra barnehagene og opp til sjette klasse fikk være med.

Og etter morsdagen plukket skolemyndighetene ut tegninger fra alle skolene og laget en underlig utstilling i et av museene midt i byen. Veggene var fulle. En kunne gå der i timevis.

Og til Linguttens hjem kom det ikke bare førstepremie, de 30 pakkene med tørrfisk (ikke store – hver pakke er stor som to fyrstikkesker lagt oppå hverandre). Det kom ekstrapakker. Og senere er det kommet mange, mange gaver fra hjem utover hele byen. Mat og klær, medisiner til far, penger til husleie og mye annet.

Men fremfor alt – solskinn til Lingutten.

«Fortell mer», Gry forlag, 1970

Guds ord i hjemmet

Intervju med Øivind Andersen

Øivind Andersen fremhever betydningen av husandakten og det å bruke Guds ord i hjemmet.

– Her bør dere finne frem til en tid på dagen da de fleste kan være samlet. Og husk at «Sangboken» hører med til husandakten, slå opp i den og syng. Ikke et enkelt vers, men en hel sang og en hel salme. Gi dere tid til å lese og be, og be helst alle sammen i tur og orden. Ja, prøv dette, oppfordrer Andersen.

Og her snakker han ut fra en viss erfaring. Familien Andersen har brukt «Sangboken» mye til sine husandakter. Salmeskatten vår er den mest verdifulle vi har i kristen sang. Og det ble til at barna på denne måten kunne lange salmer utenat, uten at de strevde med å lære dem. Så Andersen tror ikke på at det er umulig for barn å lære og forstå gamle salmer. Men så snakket de ofte om innholdet i dem, og her er det store verdier av kristen kunnskap og erfaring å hente.

Av salmer som de brukte særlig mye ved husandakten hjemme hos Andersen, kan vi nevne: «Er Gud for meg så trede» (Sb 312), «Jesus lever, Jesus lever» (355), «Saligheten er oss nær» (120), «Se solens skjønne lys og prakt» (842) og julesalmen «Mitt hjerte alltid vanker» (643).

– Er det noe sted det er viktig med Guds ord, så er det i hjemmet. Og det vil jeg si til deg som er husfar, fordi Bibelen sier det til deg, det er to steder

du skal gjemme Guds ord: Det er i ditt hjerte, og det er i dine barn! fortsetter Andersen.

– Du skal gjemme Guds ord i ditt hjerte, og du skal tale om det når du sitter hjemme, når du går på veien og du skal *innprente* dine barn dem (5Mos 6:6-7). Å innprente betyr å la dem lære utenat.

Vi må ikke overse slike formaninger. De er da ikke gitt fordi de skulle være overflødige eller som et ønskemål. Nei, de er gitt fordi de er nødvendige, og vi må legge vekt på å følge dem.

Så kommer denne fortvilte innvending: «Nei, vi har ikke tid». Nei, det har dere ikke hvis dere ikke tar den. Det er ingen som har sagt at en skal ha tid. Men Gud sier at dere skal *ta* tid, og gjør du det, skal du oppdage at da får du tid til meget annet som du ellers ikke fikk tid til også.

Ikke herske, men tjene

Andersen tror at mye av den negative innstillingen til Bibelens underordnings-tanke i ekteskapet beror på at mange misforstår den. At kona er underordnet mannen i ekteskapet, kommer på ingen måte av at hun er *undervurdert*. Og Andersen gjør oppmerksom på hvordan Jesus i mange sammenhenger vurderer kvinnene høyt – ja endog høyere enn menn, og han bruker kvinner til det han ikke kunne bruke menn til. (Uten at vi her skal

komme inn på hvorfor han ikke kalte dem til disipler).

Det er mange i dag som tror at *likestilling* er identisk med *likevurdering*, men det er ikke tilfellet, og det er bare å frykte at mange ikke vil lære det før de har betalt dyrt. Andersen mener også at likestillingsloven vil ødelegge livet for mange, og det kommer av at man har misforstått *vurdering* med *stilling*.

I Det nye testamente er det flere steder gjort klart hvordan mann og kone skal forholde seg til hverandre. For eksempel i Ef 5:21-33, og før en leser videre, bør en helst kunne vers 21 utenat.

– Vi menn skal elske og tjene våre hustruer. Det er vår stilling i ekteskapet som menn, understreker Andersen sterkt.

– Det står at hustruene skal underordne seg sine egne menn som under Herren. Og det er sagt med den tiltalen: «Dere hustruer». Dette er altså Guds ord til hustruen. Og nå må du som er ektemann høre: Det ordet har *du* ikke lov til å bruke mot din kone!

En ektemann har ikke lov til å minne sin hustru om at det er sagt henne av Gud, at hun skal underordne seg. Det er bare Gud som har lov til å si det til hustruen, ikke ektemannen.

Men det er sagt noe til dere som er ektemenn også: «Elsk deres hustruer liksom Kristus elsket menigheten og gav seg selv for den» (v. 25).

Om kvinnen er underordnet mannen i ekteskapet, betyr ikke det at mannen har fått en herskerstilling! →

To søskenflokker fra to forskjellige kristne hjem var sammen. I den ene var alle kristne, i den andre var det ingen kristne. De var godt kjent og var ofte sammen. En gang var det en som sa: «Det er da underlig at hos oss er alle kristne, hos dere er det ingen som er det. Hva kan det komme av?» Etter en samtale var det en som trakk konklusjonen, og sa: «Far og mor var to forskjellige mennesker. De var ett når de var på bedehuset, og de var andre mennesker hjemme. Det har gjort at vi har fått mistillit til det som skjedde på bedehuset. Mistillit til deres kristendom. Det er nok grunnen til at vi ikke er kristne».

Da var det en fra den andre flokken som sa: «Hos oss er det motsatt. Far og mor var jo ivrige på bedehuset, men det sterkeste inntrykk av deres kristendom fikk vi hjemme. Og det som mest av alt gjorde inntrykk på oss, var at ingen av dem kunne si noe eller gjøre noe urett uten at de måtte bekjenne det og be om tilgivelse. De ba hverandre om tilgivelse når det var et eller annet som de mente ikke var som det skulle. Det har skapt en urokkelig tillit til Guds ord i våre hjerter».

Øivind Andersen

Han har fått en herskerstilling på samme måte som Kristus hersker i menigheten ved å være dens *tjener*, ved å elske dem, ved å oppofre seg for dem, ved å gi seg selv for menigheten. Slik skal vi elske og tjene våre koner, det er vår stilling i ekteskapet som menn.

Andersen avviser en herskerstilling i naturlig menneskelig forstand. For å herske ved å bruke makt for å undertrykke, det er et nederlagsbegrep. Det ser vi i livet at alle som bruker makt for å undertrykke andre, blir selv ulykkelige, og blir selv ødelagt av det. Det gjelder enkeltpersoner så vel som i samfunnslivet. (Det er klart at kvinnelige prester er stikk imot Guds ord. Men det betyr ikke at mannlige prester skal ha herskerstilling overfor kvinnen. Det er en vederstyggelighet å tenke slik).

Bibel-weekend i Danmark

22.-24. februar
Bramming Missionshus

Talere: Egon Jensen, Haderslev,
og Sigbjørn Agnalt, Norge

Fredag 19.30, lørdag 10.00, 14.00,
16.30 og 19.30. Søndag 10.00

Mulig at købe mad på stævnet.
Tilmelding til Gunner B. Knudsen
senest den 11. februar (kost/logi):
Tlf. 48 44 24 20/ 616 08 261
Mail: gbk@live.dk

Arr.:
Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

– Hvis vi ville ta oss tid til å se hva Guds ord sier, og begynne å tenke kristelig, ville vi komme til et totalt forskjellig syn fra det som er gjeldende blant mennesker i dag. Og vi ville komme til et syn som ville virke inspirerende og befruktende på hele vårt liv. Og ikke minst ville det komme til å bygge opp ekteskapet, understreker Andersen.

– Det hendte med en nervøs kone på et nervesanatorium. Hun ble bedt om å snakke om hvordan hun følte seg – mannen var til stede – og hun la det fram helt saklig og skrittvis. Så sier mannen plutselig av seg selv: «Det er meg det er galt med. Det er jeg som er årsak til hennes nervøsitet». Og det var det nok. Men tenk på hva en slik erkjennelse betyr. Og tenk hva det ville bety om vi ville innrette oss etter Bibelen! All sann lykke i livet grunner seg på Guds ord. Men tenk på all ulykke og alle nederlag som kommer i fotefarene av at man ikke følger Bibelens ord. Og Andersen siterer Luther: «Alt som er nyttig og sant og godt og vel i Guds rike, som i menneskelivet, kommer av at man følger Guds ord. Alt som bryter ned og skaper ulykke og fører mennesker i synd og fortapelse, kommer av at man ikke følger Guds ord. Den som tar dette til hjertet, han blir lykkelig».

Forts. i neste nummer

*Fra boken «Kåre Ekroll
i samtale med Øivind Andersen»,
Lunde forlag, 1981*

Råd for hjemmet

Av Carl Fr. Wisløff

«Hustavlen»

I Det nye testamente finner vi mange praktiske råd og formaninger om forholdene i et hjem. Fra gammelt har en kalt disse formaningene «Hustavlen», og under det navnet er de tatt med i Martin Luthers lille katekisme.

Nå vil vi se på det hustavlen sier om foreldre og barn.

Guds ord sier: «Og dere fedre! Vekk ikke sinne hos barna deres, men oppdra dem med Herrens tuktt og formaning» (Ef 6:4).

Ordet taler om tuktt (se også Ordspr 23:13), tanken er altså ikke at barnet selv vokser en harmonisk vekst. Men det blir advart mot strenghet som kan føre til bitterhet og motløshet, med andre ord mot en strenghet som bare fører til det motsatte av det resultat en tok sikte på.

Barna blir formant til å «være lydige mot sine foreldre» (Ef 6:1). I samme åndedrett viser apostelen til det fjerde bud: «Hedre din far og din mor! Det er det første av budene som det er knyttet løfte til – for at det må gå deg godt og du må leve lenge i landet» (6:2). Se også Kol 3:20!

Også her er ordvalget verd å merke seg. Det ord vi nå for tiden først griper til når det er tale om forholdet mellom foreldre og barn, er *kjærlighet*: Foreldre skal elske barna sine, og barna skal elske foreldrene. Det nye testamente taler ikke slik. Det sier at

mannen skal elske sin hustru, mens hustruen skal adlyde og vise ærefrykt mot sin mann; foreldre skal *oppdra* sine barn, og barna skal *lyde* sine foreldre.

Det foreldre skylder sine barn er altså oppfostring, det vil si et godt forbilde og en rett veiledning, om nødvendig tuktt. Det barn skylder sine foreldre er først og fremst å vise dem lydighet og ære. Selvsagt er ikke dermed den gjensidige kjærlighet utelukket; tvert om er denne *alltid forutsatt i Det nye testamente*. Men det burde være til ettertanke at apostlene taler på den måten som her er nevnt.

Når det er tale om barneoppdragelse, reises snart spørsmålet om det er rett å bruke korporlig straff. Det har lenge vært vanlig å avvise dette. Som en reaksjon mot tidligere ofte urimelig strenghet, er dette både forståelig og godt. Men det er en fare for at en lager en skjev problemstilling hvis en utelukkende spør om det er riktig å bruke straff eller ikke. Det viktigste er at barnet får kjenne seg trygg og vite seg godtatt i sitt hjem og i sitt miljø for øvrig. Om en siden kan klare seg uten korporlig straff eller om også det kan bli nødvendig, bør være av underordnet betydning. For øvrig er foreldrenes og andre foresattes *framferd*, det eksempel de gir ved sin måte å leve på, av større betydning enn de retningslinjer de *taler* om. →

Husandakt

Det er av en helt avgjørende betydning at det råder en kristen ånd og tone i hjemmet. I et kristent hjem må det holdes *husandakt*, og det skal bli bedt til Gud morgen og kveld, og maten Gud gir, skal tas imot med takk til ham som er alle gode gavers giver. Apostelen Paulus sier: «La Kristi ord bo rikelig blant dere, så dere lærer og formaner hverandre i all visdom med salmer og lovsanger og åndelige viser og synger med takknemlighet i deres hjerter for Gud» (Kol 3:16).

Om foreldrenes plikt til å lære barna Guds ord blir det talt særlig gripende i 5Mos 6:6: «Disse ord som jeg byder deg i dag, skal du gjemme i ditt hjerte. Og du skal innprente dem i dine barn. Du skal tale om dem når du sitter i ditt hus, når du går på veien, når du legger deg, og når du står opp».

Husandakt er en sak av største betydning for et kristent hjem. Dessverre er denne skikk kommet nesten ut av bruk mange steder, og praktiseres vel nå mest i kretser som fremdeles holder et pietistisk kristendomsideal i ære. Det var godt om det kunne bli et klarere syn på at kristne foreldre har *plikt* til å

holde husandakt. Det finnes mange gode husandakter. Luthers lille katekisme er opprinnelig tenkt som en anvisning om «hvordan en husfar på enkleste måte kan lære sine husfolk de ti bud, trosbekjennelsen osv.». Et stykke av en husandaktsbok, en fri bønn som sluttes med Fadervår, og en sang eller to, er en naturlig måte å ordne husandakten på.

Morgen- og kveldsbønn er det ennå mange som lærer barna sine, også folk som ikke kaller seg personlige kristne gjør heldigvis ofte det. Å be bordbønn er en skikk som må være selvfølgelig i et kristent hjem, og regnes i vårt land fra gammelt som et selvfølgelig uttrykk for vanlig folkeskikk.

Det blir innvendt at barna jo ikke forstår noe av det som blir lest og bedt. En bør derfor ikke ta dem med under husandakten før de får en viss forståelse av det som foregår, sier noen. Dette resonnement er utbredt, men det er meget korttenkt. Bortsett fra at det er svært vanskelig å avgjøre hva små barn i hvert enkelt tilfelle forstår (de oppfatter ofte tingene meget tidligere enn mange voksne er klar over), så er det av den største viktighet at barna får vokse opp i en kristen atmosfære, et hjem som er preget av Guds ord og bønn. Grunnlaget for livsvaner og livsholdning legges mye tidligere i barneårene enn man ofte tenker seg. Det barn er lykkelig som ikke kan huske når det første gang hørte Jesus nevne.

Bibelhelg på Fossnes

8.-10. februar

Lars Fossdal og Finn-Widar Knutzen
«Den kristne familien og skolen»

Info og påmelding:
André Heian, tlf. 411 01 223

«Det kristne livet»
Lunde forlag 1977

Er flørtning uskyldig moro?

Av Per Bergene Holm

For en tid tilbake valfartet unge jenter til Oslo for å møte sitt idol, noen kjørt av sine fedre og mødre! Flere beskrev deres forhold til idolet som en forelskelse. Og han visste å spille på disse følelsene, både gjennom sine sanger og gjennom kontakten på sosiale medier.

Avisa Dagen introduserte sangeren som «den kristne artisten og tenårings-idolet» og sa at han «hele tiden har vært tydelig på sin kristne tro». Jeg hørte ingen som syntes hans kyniske lek med unge jenters følelsesliv var kritikkverdig, ingen spørsmål om hans liv var i samsvar med kristelig livsførsel. Unge lesere fikk ingen motforestillinger og ingen hjelp i møte med ungdomskulturen.

Flørtning anses i dag for å være en uskyldig lek, ikke bare blant verdens mennesker, men også av mange i den troende forsamling. Det anses ikke som noe annet enn en lek, en erotisk lek med følelser og kropp. Den flørtende tilnærmingen til det annet kjønn trenger ikke å ha som mål å oppnå et dypere kjennskap og sikte mot et framtidig ekteskap, men har sin betydning her og nå. Den rytmiske musikken, bøker, blader og filmer bygger opp om erotikk som tillatt lek. Dans er en tillatt form for hor, sa forfatteren Sigurd Hoel. Kyssing og klining anses som helt uskyldig moro. Ungdomskulturen er fylt av denne holdningen, og den er

i ferd med å bli dominerende også i de kristelige ungdomsmiljøene.

Vi hører ungdommer på kristne sommerarrangement fortelle at flørtning er en viktig del av oppholdet. Det samme gjelder kristne internatskoler. For noen blir det en vane alltid å ha følge med noen, den ene etter den andre, bare for å ha noen å kose med. Snakker vi med de unge om dette? Taler vi mot den kyniske leken som mange bedriver, hvor enkelte etterlates som ribbede blomster? Når noen får «følge», gratuleres de gjerne, også når de heller burde advares eller tales til rette, og noen videre veiledning om hvordan en opptrer som par gis i liten grad. Det går kort tid fra en blir kjent til en får følge, og har en først følge, er den fysiske kontakten snart relativt sterk. Taler vi med de unge om hva som bør være grunnlag for fast følge og hva som må være målet? Gir vi dem råd om hvordan de bør te seg slik at de kan «vinne seg en ektemake i hellighet og ære»?

Når vi leser om at det er liten forskjell på bekjennende kristne ungdommer og andre når det gjelder seksualitet før ekteskapet, har vi voksne et stort ansvar. Vi har sviktet de unge og latt dem i stikken som får uten hyrde blant ungdomskulturens aggressive ulver.

L&E

Formaningene

Av Carl Fr. Wisløff

Jeg formaner dere altså, brødre, ved Guds miskunn, at dere framstiller deres legemer som et levende og hellig offer til Guds behag. Dette er deres åndelige gudstjeneste.

Rom 12:1

Er det nødvendig å formane kristne mennesker? Er ikke en kristen fri fra lovens tvang? Er vi ikke som kristne Guds frie barn, som ikke skal dømmes etter lovens strenge bud – vi blir jo frelst av bare nåde?

Slik er det faktisk noen som spør, og det har visst også vært dem som synes at formaninger ikke hører hjemme i forkynnelsen. Forkynn Kristus, så kommer det kristne liv av seg selv. Slike ord kan en høre.

Men slik tenkte ikke Herrens egen apostel, som talte og skrev med autoritet fra Jesus Kristus selv. Jeg formaner dere ved Guds miskunn, sier han.

En kristen er frelst av nåde, for Jesu skyld, han som tok vår straff på seg. Det er sikkert. Og det er bare i Jesu egen rettferdighets hvite drakt at jeg kan bli stående for Gud.

Men som kristne trenger vi likevel

formaningene fra Guds ord. Vi trenger å få vite hva Gud venter av oss. Alt for ofte har selvlagede fromhetsgjerninger dominert i kirkens liv, mens Guds enkle bud har vært glemt. Kjærlighet til vår neste, slik som Bibelen legger den frem for oss, blir glemt. Det fjerde bud sier at du skal hedre din far og din mor. Det femte bud sier at du ikke skal slå i hjel, og Jesus utvider det til å gjelde tankelivet, hvor det har så lett for å vokse opp uvilje og hat. Det sjette bud taler om troskap i ekteskapet, og Jesus viser at også dette budet gjelder tankelivet og det skjulte begjær (Mat 5:27f.). De følgende budene taler om nestens eiendom, om hans gode navn og rykte, og det niende og tiende bud om hjertets begjær etter andres eiendom. Som kristne trenger vi alltid på nytt å bli minnet om dette.

Å jo, vi trenger formaninger fra Bibelen. De vil vise oss hvilken vei vi skal gå, og hvilke veier vi skal unngå. Og de skal om igjen og om igjen vise oss at vi trenger å renses i Jesu blod fra all synd. De skal holde samvittigheten levende og øm.

Guds ord formaner ved Guds miskunn. Det taler til dem som er blitt Guds barn ved omvendelse og tro. Vi lever av og ved nåden – og skal få leve i Guds ords lys.

Husk

å gi ekspedisjonen beskjed om adresseendring når du flytter!

*Fra andaktsboka «Daglig brød»,
Lunde forlag 1981*

Omvending og kristelegandel

Av Ragnar Opstad

«Så skal då heile Israels folk vita for visst at Gud har gjort han både til Herre og Messias, denne Jesus som de krossfeste. Men då dei hørde dette, stakk det dei i hjarta, og dei sa til Peter og dei andre apostlane: Kva skal vi gjera, brør?»

Apg 2:36-37

Guds ord til deg og meg

Talen som Peter heldt på pinsedag, har også noko å seia meg og deg til liks med folket i Israel. Vi er alle medskuldige i det som kom over Jesus. Vi er med vår synd årsak til Jesu liding og død.

«Men då dei hørde dette, stakk det dei i hjarta...».

Det var det same som hende i Kina, då Marie Monsen og enkelte andre tala Guds ord. Vi kan lesa fylgjande i boka «Vekkelsen ble en Åndens aksjon»:

«Tilfeldige hedenske tilhørere ble hørt si, i det de flyktet i redsel: 'Ordene deres skjærer som kniver' og 'Ordene slår som torden mot meg'. Et eldre kirkemedlem sa: 'Alt galt har ligget foran meg, stablet opp som varer på en disk'».

Korleis ville vi reagert på ei slik forkynning? Skal tru om kanskje nokon av oss ville ha kalla det lovisk forkynning? Dermed kunne ein setja den etiketten på både tale og talar – og sjølv gå fri. Men *det* er ikkje så lett når åndsmakta er sterk – og vi får med

Gud å gjera.

I Kina vart det til ransaking og fornying for både misjonærar og innfødde kristne og evangelistar.

Det synt seg også at mange var komne inn i bryllaupssalen i sine egne klede (Mat 22:11-13).

Når det gjeld vårt kristenliv, seier Carl Olof Rosenius: «Det er loven som virker at vi aldri kan unnvære Kristus og evangeliet om han. (...) Hvor loven ikke mer kan knuse og døde, der kan heller ikke evangeliet lenger gi liv og kraft».

Kva skal vi gjera, brør?

Kva råd fekk dei av Peter? «Vend om...» var hans første råd! Det same rådet gjeld deg og meg! Er det noko gale med oss då, vi som har omvendt oss og lever vårt stille kristenliv?

Skal tru om ikkje det som profeten Jeremia fekk å forkynna til Juda, som skulle vera Guds folk, også gjeld oss?

«Dette er det ordet som kom til Jeremia frå Herren: Stå i porten til Herrens hus og rop ut dette ordet og sei: Hør Herrens ord, heile Juda, de som går inn gjennom desse portane for å tilbe Herren (...) Betra vegane dykkar! Så vil eg la dykk bu på denne staden» (Jer 7:1-3).

Tilstanden i Guds tempel

«De stel, slår i hel, driv hor, sver falskt (...). Og så kjem de og stig fram

for mitt åsyn i dette huset som er kalla med mitt namn, og seier: Vi er frelste! – og så vil de framleis gjera alt dette avskylege!» (Jer 7:9-10). Guds ord seier at vi, som Guds folk, er Herrens tempel.

Det er vel ikkje mammon som styrer det vi har fått å forvalta for Herren? Stel vi frå Herren? Kven av oss kan seia seg fri her? Vi er visst ikkje så veldig tende i brann av evangeliet. Det er blitt sagt at lomdeboka er den siste som vert omvendt i ein kristens liv. Stel vi frå Herren, så stel vi også frå dei som var tiltenkte å nytta godt av den overfloda Herren har gjeve dei fleste av oss i dette landet. «Sølv og gullet Herrens er, – du er ei mer enn låntager. Nå kommer Gud med det begjær: Gi meg hva selv du behager! Herre, min Gud, hvor du er mild! Ta du av lånet hva du vil, selv er du rikdommens kilde!» (Sb 699:4).

Slår du i hel – i tanke, sinn eller ved tale? Då er du ein drapsmann! Vil du halda fram på den vegen? Eller er det ikkje så farleg å bli sint? Eller å bera på harme mot nokon?

Driv du hor – i hjarta og tanke eller ved «dumt snakk eller lettsindig skjemt som er usømeleg?» (Ef 5:4). Eller på anna vis? Vil du i så fall fortsetja på den vegen? Det står at horkarar ikkje skal arva Guds rike.

«I denne preken av Jeremia lot ikke Herren det mangle på løfter. Dersom de bare ville omvende seg, så lover Herren at han vil la dem bli i landet (Jer 7:3+7). Guds langmodighet er usigelig stor! *Men løftet ble til intet, fordi folket ikke ville vende om.* Det er

i sannhet vemodig når Gud må sette denne innskriften over et folk, et sogn eller et enkelt menneske: Forgjeves!» (Frå bibelforklaringa «Gullgruben»).

«Med augo feste på Jesus»

Vi kjem ikkje sovande til himmelen. Vi har kamp mot djevelen og åndehæra hans, verda og vårt eige kjøt. Desse tre fiendane samarbeider for å få oss i fortapinga. Dette er fiendar som vi ikkje kan stå oss imot, om ikkje Herren vil strida for oss. Det vil han, men han gjer det ikkje uavhengig av oss. Vi skal væpna oss med den sigeren Jesus vann for oss. Når freistinga kjem, skal vi få rekna med, og gjera bruk av denne sigeren. Når synda vil ta våre lemer i bruk, skal vi veta at det som eg no blir freista til, har Jesus vunne over for meg; eg har sigeren i hans siger, den er min. Då misser synda si makt.

«Vi kan frimodig regne med Herrens hjelp og frelse imot alle fristelser, så lenge vi selv tar avstand fra dem» (Øivind Andersen).

«Så lat oss difor, etter di vi har så stor ei sky av vitne ikring oss, leggja av alt som tyngjer, og synda som heng så fast ved oss, og renna med tolmod i den striden som ligg framfor oss, med augo feste på Jesus, han som er opphavsmannen og fullendaren til trua» (Heb 12:1-2).

Kva så om eg likevel fell? Om så skulle skje, så opphøyrer ikkje Guds nåde mot oss. Var det slik, hadde vi ikkje mykje gagn av det livet Jesus levde som vår stedfortredar.

«Dersom vi sannar syndene våre, er

han trufast og rettferdig, så han tilgjev oss syndene og reinsar oss frå all urettferd» (1Joh 1:9).

«Bruk de råd du vil»

For ei tid sidan hadde eg to-tre dagar med tannverk. Då såg eg fram til kvar fjerde time – då eg kunne fylla på med nye tablettar! Til slutt heldt eg det ikkje ut lenger, men måtte kontakta tannlegen *før* den tida som var avtala.

Dette førte tankane mine til den evige fortapinga: Ei pine utan lindring og utan ende; ikkje så mykje som ein dråpe vatn; aldri noko å sjå fram til, som skal bli betre om ei veke eller tusen år. Då er vi gått ut av tida, ho er ikkje meir. Det er å vera fortapt.

Du som ikkje er frelst, er alt fortapt. For døyr du i den tilstanden du no er, slår du augo opp på den andre sida, der du er i pine (Luk 16:23). «Det er en liten stund, så lukkes himlens døre...»

Då Noah gjeikk inn i arken, står det at «Herren let døra att etter han» (1Mos 7:16). Det må ha vore frykteleg å sjå vatnet stiga opp mot arken. Då vart det nok banka på døra, men for seint. Når Gud let att, kan ingen lata opp. Slik skal det verta mange som skal banka på ei stengd himmeldør.

Enno er det nådetid, enno er døra open. «Søk Herren medan han er å finna, kalla på han den stund han er nær» (Jes 55:6).

Det vart framom nemt noko om å verta værande i landet (Jer 7:3+7). Israelsfolket vart på grunn av si synd, og fordi dei ikkje ville omvenda seg, førde bort frå sitt fedreland. Skal slikt

kanskje måtta skje med oss, for at vi, om mogleg, skal bli berga?

Det var mange som hamna i tyske konsentrasjonsleirar i siste verdskrigen – til ufattelege lidingar. Eller kanskje vi vil bli kasta i fengsel på grunn av vår tru? Vår eigendom kan bli teken frå oss. Då kan kanskje Herren få løysa oss frå mammon og havesykja, om ikkje før.

Tenk om vi meir kunne overlata oss til Herren med oss sjølve og alt vårt, slik som vi les det i Hebrearbrevet (10:34): «Og de fann dykk med glede i at eigne-lutane dykkar vart røva frå dykk, for de visste at de hadde ein betre eignedom som varer ved».

«Før ditt verk til ende, regn og sol du sende, bruk de råd du vil, bare du meg fører så til sist meg hører Himmeleriket til!» (Sb 476:8).

L&E

Mammon

Mammon er også en gud, det vil si han blir æret som Gud av menneskene og han hjelper dem av og til. Men hva hjelper det med mammon om en tørster? Hva med sykdom? Slik kan altså mammon ikke hjelpe ved legemlig nød. Hva vil han så utrette når synd og død trykker samvittigheten? Derfor gir nok mammon glede, men den er så ensidig at den ikke kan bli mer ensidig. Mammon er bare en nytelse for øynene likesom et malt bilde.

Martin Luther

Forløsningen i Kristus Jesus

Av Ingar Gangås

«For det er ingen forskjell, alle har syndet og står uten ære for Gud. Og de blir rettferdiggjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus. Ham stilte Gud til skue i hans blod som en nådestol ved troen, for å vise sin rettferdighet, fordi han i sin langmodighet hadde båret over med de synder som før var gjort.»

Rom 3:22-25

Tro og gjerning utelukker hverandre

Guds rike er et *nåderike*. Vi blir «rettferdiggjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus». Ved troen på Jesus skjer det en forløsning. Ethvert barn som kommer til verden må bli forløst. I Guds rike skjer dette ved forløsningen i Kristus Jesus. Han er den løseren – gjenløseren – som Det gamle testamente profeterte om. Det er *han* som løser oss og blir vår Forløser. Verbet «forløse» brukes i forbindelse med å kjøpe fri slaver og krigsfanger. Slik ville Gud forløse oss, ta oss til sine barn og leve i oss – for Jesu skyld. Dette er av nåde, ikke av gjerninger. Jesus kan bare leve i den som er forløst og rettferdiggjort. Rettferdiggjørelsen er en tilregning: «Den derimot som ikke har gjerninger, men tror på ham som rettferdiggjør den ugudelige, han får sin tro *tilregnet* som rettferdighet. Slik priser også David det menneske salig som Gud *tilregner* rettferdighet uten gjerninger» (4:5-6). Det er hans

verk alene.

Denne tilregnelsen, og dette «salige bytte», skjer med den enkelte i og med at vi ved troen mottar Guds nåde. Gjennom Kristi død på korset ble hele verden forsonet med Gud. *Forsoningen* gjelder alle. *Rettferdiggjørelsen* skjer enkeltvis med hvert menneske som fraregnes sin synd og tilregnes Jesus og alt det han har gjort til vår frelse. Den gir oss del i alt det Jesus er og har gjort. Og alt vårt blir tilregnet ham. Vi kan si at rettferdiggjørelsen er en domsavsigelse som skjer hos Gud i himmelen, når synderen erklæres ren og rettferdig i Jesus alene. Samtidig skjer det et under i hjertet som Bibelen kaller *gjenfødelse*. *Gjenfønelsen* er det samme som Guds ord kaller å bli omvendt og komme til tro på Jesus. Det er et under som skjer ved at Den Hellige Ånd retter vårt blikk fra oss selv og til Jesus på en slik måte at vårt hjerte blir hengende fast ved ham. Dette er en overgang fra døden til livet, som Bibelen kaller å bli en ny skapning.

Vi har sagt at Jesus gav sitt eget liv til løsepenge og ble vår forløser. Nå fortelles det videre at betalingsmiddelet var hans blod. «Ham stilte Gud til skue i hans blod som en nådestol ved troen, for å vise sin rettferdighet, fordi han i sin langmodighet hadde båret over med de synder som før var gjort» (3:25). Gud ville demonstrere sin rettferdighet for all verden og vise

at Jesus er Messias og oppfyllelsen av alle profetiene. Jesus ble stilt til skue på Golgata. Dette hendte ikke i en avkrok, men midt i Jerusalem, i sentrum av den daværende verden, der Asia, Afrika og Europa møtes. Dette var noe som angikk hele verden. På Jesu kors var det skrevet på alle datidens verdensspråk hvem Jesus var, alle måtte få vite hva som skjedde. «Pilatus hadde også skrevet en innskrift, og den satte han på korset. Der sto det skrevet: Jesus fra Nasaret, jødenes konge. Denne innskriften leste da mange av jødene. For stedet der Jesus

ble korsfestet, lå nær byen. Og innskriften var på hebraisk, latin og gresk» (Joh 19:19-20).

Her reiste Gud sin «nådestol» for hele verden. Uttrykket «nådestol» henspiller på Paktens ark og soningslokket på denne paktkisten. Paktens ark var 120 cm lang, 72 cm bred og 72 cm høy og var selve symbolet på Herrens nærvær i den gamle pakt. Der var lovtavlene med de ti bud oppbevart helt fra Mose tid. Seinere ble Arons stav og en krukke med manna lagt der. Ofringene skjedde over lokket på paktkisten hvor Gud hadde sin trone blant

Predikanter som har mistet troen på Ordets kraft

Hvis ikke evangeliet er tilstrekkelig, og vi derfor tiltrekker folk med en eller annen fremmed metode, så er det en jammerlig affære. Hvis det budskap du preker ikke kan få folk til å komme å høre på deg, og hvis ditt evangelium ikke gjør noe inntrykk på dem som kommer, og ikke fører dem til omvendelse; nå vel, så oppgi det heller. Da kan du heller åpne en kaffebær i stedet (eller noe i den retning), men kall da ikke din unyttige tale et velsignet evangelium. Hvis det ikke står deg klart at en overnaturlig kraft, og den Helliges nærvær, er forbundet med Herrens ord, så la heller være å befatte deg med det. Jeg nærer ingen tiltro til en død synders kraft og evne når det gjelder å komme til tro og leve, men derimot har jeg tiltro til

evangeliets kraft til å gjøre en slik levende. Nå vel, hvis det evangelium du preker, ikke har Helligåndens kraft i seg, så kan du ikke preke det med fortrøstning, og du fristes i stedet til å arrangere et opptrinn i klasserørelset for å lokke de folk som den korsfestede Kristus ikke er i stand til å drage. Hvis du er avhengig av korsang og musikk og semi-teatraliske opptrinn (Mikkjel Vigelius: i dag heter det gospelkonserter og gospelband i moderne, rytmisk poprockstil, samt dramaopptrinn), så vanærer du i virkeligheten det evangelium og den tro som du ønsker å ære.

Charles Haddon Spurgeon, på en årlig predikantsamling i 1890

sitt folk, og der ble blod utgytt.

Nå er Jesus blitt ofret – én gang for alle – på Golgata kors. Hans blod er blitt utgytt til syndenes forlatelse. «For dere vet at det ikke var med forgjengelige ting, med sølv eller gull, dere ble kjøpt fri fra den dårlige ferd som var arvet fra fedrene, men med Kristi dyrebare blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam» (1Pet 1:18-19).

Hva er vilkåret for å få del i denne Guds rettferdighet? Her svarer Guds ord: Det er av *nåde*. Innbydelsen går ut til alle. Det går ikke etter verdighet. Til dette kommenterer Carl Olof Rosenius: «Da du aldeles mangler alt godt, slik at du ikke har noe av det du burde

ha, ingen riktig anger og bønn, ingen riktig omsorg for å bli bedre, ja, ikke engang en alvorlig vilje, men midt i din elendighet er du sikker, hard (etter hva du føler) og full av hjertets ugudelighet, hvorledes kan da Gud være deg nådig? Det er da en urimelighet. Ja, sannelig, det skjer heller ikke på grunn av din verdighet. En annen har gått i ditt sted».

«Nåde» betyr at Gud elsker oss for Kristi skyld, uten noen grunn i oss selv. Her fortsetter Rosenius: «Får du nåde for intet, så *skjer* det dog ikke for intet. Du har kostet en annen ganske meget. Men derfor skal det nå ikke koste *deg* noe, men du rettferdiggjøres 'uten penger og uten betaling' – og så skal du tenke på det og blyges og i salig blygsel ikke kunne la være å elske og prise ham som skaffet deg dette».

Guds rettferdige krav om straff p.g.a. menneskehetens synd, ble tilfredsstilt i Jesu død. Det gjelder også de synder som tidligere var gjort, før Kristus kom. Slik kunne Gud være rettferdig og rettferdiggjøre den som har troen på Jesus. Nå er *vår skyld* tatt bort fra Guds ansikt – av Jesus – og han har fullført vår rettferdighet.

*«Ren og rettferdig, himmelen verdig
er jeg i verdens frelser alt nu.
Ordet forkynner at mine synder
kommer han aldri mere i hu.
Å, jeg er frelst og salig fordi
Sønnen har gjort meg virkelig fri!
Fri ifra nøden, dommen og døden,
amen, halleluja!»*
(Ole Brattekaas, 1895. Sb 284:1).

L&E

Møtekalender

Februar

01.-03.	Degerbyen, Sverige
	Ingar Gangås
03.	Roknäs, Sverige
	Ingar Gangås
08.-09.	Skogn
	Ingar Gangås
10.	Sannidal
	Asbjørn Fossli
	Gunnar Fossli
10.	Årnes
	Martin Fjære
13.-17.	Steinsdalen
	Sigbjørn Agnalt
13.-17.	Varhaug
	Lars Fossdal
15.-17.	Mosvik
	Karl Notøy
20.-24.	Randaberg
	Lars Fossdal

Arrangement 2013

08.-10. februar: Bibelhelg på Fossnes

Talere: Finn-Widar Knutzen, Lars Fossdal

21.-24. februar: Ungdomsleir på Hermanstølen i Valdres

Taler: Erik Asdahl

18.-20. mai: Pinsestevne, Langli Bedehus, Skiptvet i Østfold

Talere: Martin Fjære m.fl.

18.-20. mai: Pinsestevne, Skjæveland Misjonshus i Rogaland

Talere: Lars Fossdal, Odd Eivind Stensland

18.-20. mai: Pinsestevne, Mosvik Bedehus i Nord-Trøndelag

Talere: Ingar Gangås, Bjørn Valde

21.-23. juni: Barneleir på Fossnes

Talere/Ledere: Martin Fjære, André Heian m.fl.

28.-30. juni: Ungdomsleir, Trettenes v/Farris

Talere/ledere: Reidar Heian m.fl.

10.-14. juli: Sommersamling på Fossnes m/årsmøte

Talere: Kristian Fagerli, Per Bergene Holm, Lars Fossdal m.fl.

01.-04. august: Stevne på Laberget

Talere: Gunnar Soppeland, Karl Notøy, Sigbjørn Agnalt m.fl.

17.-18. august: Åpningshelg ved Bibelskolen på Fossnes

27.-29. september: Bibelhelg på Solgry

Talere: Per Bergene Holm m.fl.

11.-17. november: Bibelkurs på Fossnes

29. desember-01. januar 2013: Nyttårssamling på Fossnes

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Hva gjorde du?

Av Erling Ruud

For noen år siden forliste en passasjerbåt, og mange omkom. Under sjøforklaringen fortalte en som selv var med, mange rystende trekk fra forliset. Blant annet fortalte han om en mor som lå og kjempet i vannet med sitt lille barn og ropte om hjelp. Til slutt orket hun ikke mer, og idet hun sank, løftet hun barnet så høyt hun kunne i håp om at noen ville redde det, men det var ingen som foretok seg noe.

De som hørte på denne fortellingen, var sterkt grepet. Da sa han som ledet sjøforklaringen: «Men De, hva gjorde De?» Mannen ble synlig forvirret og stammet: «– jeg – jeg gjorde ingenting!»

Det å ikke lyve, ikke stjele, ikke å overtre Guds bud, er manges stolthet. Ja, mange regner seg for bedre enn andre fordi de ikke gjør

noe galt. Og noen tror at det er *det* kristendommen består i. Hvis vi ikke går på kino, ikke danser, spiller kort eller drikker, da er vi gode kristne.

Jesus lærer oss noe annet. På dommens dag skal han spørre etter det vi gjorde. «Hva dere har gjort mot én av disse mine minste brødre, det har dere gjort mot meg» og «hva dere ikke har gjort mot én av disse minste, det har dere heller ikke gjort mot meg» (Mat 25:40-45).

Det er alltid noen som er mindre enn deg, noen som du kan hjelpe. Jesus vil hjelpe dem gjennom deg. Hva gjør du for Jesus?

*«Gnisten – andaktsbok for unge»,
Luther forlag 1981*